

Lovforslagets Indhold (se Tillæg A.) Sp. 4613) og dets *Overgang til 3die Behandling*.

vedtoges uden Afstemning.

Man gik derefter til den sidste Sag paa Dagsordenen:

Anden Behandling af Forslag til Lov om Ændringer i Lov af 9de April 1891 om Alderdomsunderstøttelse til værdige trængende uden for Fattigvæsenet.

(Lovforslagets første Behandling findes i Tidenden (Sp. 56 ff. Udvalgets Betænkning i Tillæg B. Sp. 1299 ff.).

Uden for Betænkningen var der intet Ændringsforslag stillet.

Lovforslagets Indhold, de stillede Ændringsforslag og Spørgsmaalet om Sagens Overgang til 3die Behandling sattes til Forhandling.

Ordføreren (Johnsen): Alderdomsunderstøttelsesloven af 9de April 1891 er selvfølgelig et meget stort Gode for alle dem, der nyde Hjælp i Henhold til den og i særlig Grad for de trængende, der krympet sig ved at gaa til det offentlige Fattigvæsen og hellere lide nogen Nød og noget Savn, inden de gøre dette Skridt. Men er dette uomtvisteligt, er i øvrigt Tilfredsheden med Loven ingenlunde udelt, og den Opfattelse er mere og mere trængt igennem, at der ved Lovens Bestemmelser hæfter betydelige Ufuldkommenheder og Mangler. At Loven er saaledes kan dog ikke forundre, naar det erindres, hvorledes den blev til. Lovforslaget blev udarbejdet og vedtaget i Løbet af kortere Tid end en Maaned. Det blev forelagt i Folketinget den 9de Marts og vedtaget ved 3die Behandling i Landstinget den 28de Marts. Udvalgsbehandling fandt ikke Sted i noget af Tingene, og det uagtet det drejede sig om et af de vanskeligste sociale Spørgsmaal, der ikke paa tilfredsstillende Maade er løst i noget Land uagtet aarelange sagkyndige Overvejelser. De Anker, der rettes mod Loven, ere saa ofte fremdragne, og jeg skal ikke her komme ind paa dem alle, men indskrænke mig til at berøre enkelte, der for mig kunne staa som de væsentligste, og jeg skal da nævne, at Loven frister en stor Del Mennesker, der ikke paa anden Maade

anse deres Alderdom økonomisk betrygget end ved Loven af 1891, til ikke at være mere sparsommelige, nøjsomme og arbejdsomme end netop nødvendigt for at erhverve. Udkommet indtil 60 Aars Alderen, idet de vide, at alt, hvad de til den Tid have erhvervet, bliver dem afkortet derved, at de faa saa meget mindre i Alderdomsunderstøttelse. Loven sætter derved i Virkeligheden Præmie paa intet at eje ved 60 Aars Alderen og efter den Tid at erhverve saa lidt som muligt. Selvfølgelig er det ikke altid saaledes; der er jo heldigvis mange Tilfælde, hvor de paagældende ikke paa den Maade have Loven for Øje i deres Virken og Færd, men i adskillige Tilfælde er der neppe Tvivl om, at det er saaledes. Men dette er en skadelig Følge af Loven og medfører et nationalt Tab derved, at Arbejdskraft gaar til Spilde. Er Loven saaledes mere omfattende, end den burde være, idet der kommer ind under den adskillige, som enten ikke behøvede Alderdomsunderstøttelse eller havde kunnet nøjes med en mindre Understøttelse, hvis de ikke havde haft Alderdomsloven i Udsigt, er den paa den anden Side ikke omfattende nok, idet den lukker Døren for alle dem, der ikke have opnaaet 60 Aars Alderen, selv om de ere nok saa trængende og nok saa værdige. Hertil kommer saa den store Udgift, som Loven medfører for Stat og Kommune, og som nok kan vække nogen Betænkelighed. Loven gik ud fra en Udgift af 4 Mill. Kr. aarlig som Maksimum, nu ere vi allerede oppe over 5 Mill. Kr. aarlig, og efter den stærke og ret konstante Stigning, der har fundet Sted i de senere Aar, med ca. 300,000 Kr. aarlig, ville vi derefter om 10 Aar være oppe paa 8 Mill. Kr., det dobbelte af, hvad Loven forudsatte. I 1896 var Udgiftsforøgelsen med et rundt Tal 296,000 Kr., i 1897 295,000, i 1898 361,000, i 1899 300,000, i 1900 292,000, altsaa i de to sidste Aar omtrent det samme som i de to første Aar af Femaaret. Der har saaledes ikke vist sig nogen Tendens til Nedgang. Den vedvarende Stigning af Udgiften er jo forklarlig nok, ikke blot paa Grund af Forøgelsen af Antallet af Personerne ved, at der kommer flere til, end der gaar fra, men tillige derved, at Understøttelserne stadig blive større, dels som Følge af, at Kravene vokse og Fornødenhederne stige, og dels fordi man sikkert i adskillige Kommuner ikke har tilstaaet det nødvendige til fuld Forsørgelse, saaledes som Loven hjemler, men har affundet sig med vedkommende med en mere eller mindre